

שרוג

כתב
סטפן קוסגרוב

ציורים
פיאן ארוויו

כשתשכב בדשא ביום אביב בהיר וקריר, אל
תביט סתם בשמיים. מוטב שתעצום את
עיניך וחשוב חזק, ואז תמצא את הארץ
קטנה-מזעיר.
זו ארץ החרקים.

דרך מתפתלת בארץ קטנה-מזעיר ובה
תוכל להגיע לביצות הדביבון. עבור את גשר
ולך סביב חוות החרגולים. כמו כל הדרכים
בארץ קטנה-מזעיר גם הדרך הזו מובילה
לחרקעיר.
חרקעיר היא עיר נהדרת בשביל החרקים.

בחרקעיר, לא הרחק מבית הספר נמצאת שכונת השותפות. בשכונה זו כל אחד מתחלק בכל מה שיש לו עם שכניו. השכנים גם מתחלקים במחשבות טובות ובמעשים טובים.

במקום זה חי פעם חרק קטן בשם שרוג שרמן, הוא חי עם אמו שיילה ואבא שלבי. הוריו היו בין הנדיבים ביותר שבין תושבי השכונה.

שיילה ושלבי נתנו לשרוג את צעצועים
הטובים ביותר שרק ניתן היה לקנות. הוא
קיבל סירות, כדורים, משחקים וגם
דוב-חיבוקי גדול. ההורים קיוו ששרוג ישתף
את חבריו במשחק בכל הצעצועים שלו. אך
שרוג לא אהב להתחלק במה שהיה לו.
הוא מעולם לא נתן למישהו לשחק
במשחקים שלו. כל פעם שקיבל מתנה
חדשה, הסתיר אותה בחדר שלו.

יום אחד משפחת שרמן הזמינה את שכניהם בני בגגי לארוחה. הם כיבדו אותם במרק חציר וצלי פרחי תלתן. אחרי הארוחה הם יצאו לחצר והביטו בכוכבים שבשמיים.

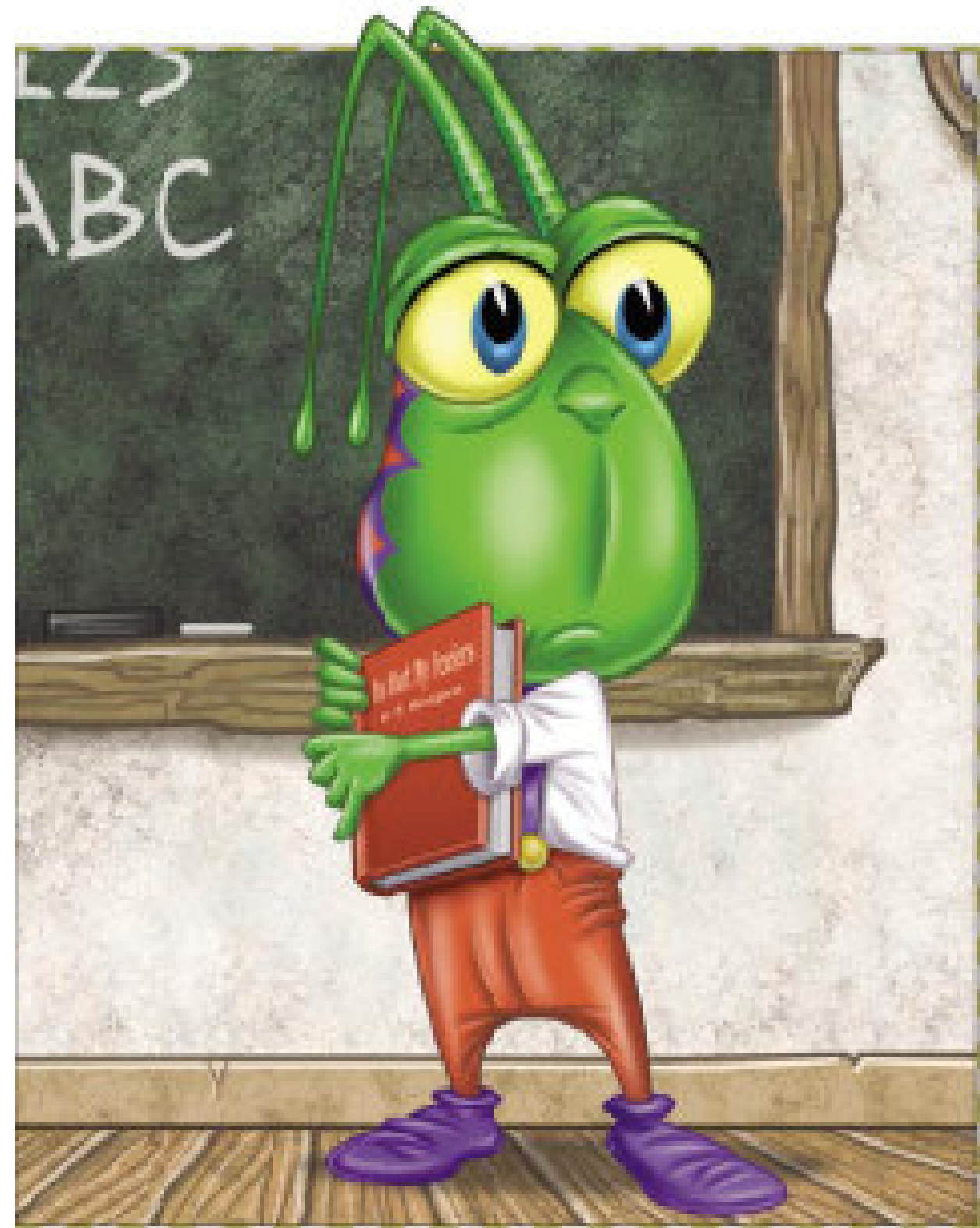
קטי ביגג, הקטנה שבבני ביגג, הסתובבה לבדה בבית ובמקרה הגיעה לחדרו של שרוג. שם מצאה את הדובון הגדול שלו יושב על המיטה. הוא היה כה חמוד שהיא התיישבה לידו וחיבקה אותו חזק.

אך פתאום שרוג התפרץ לחדר ומשך את הדובון מידיה של קטי. "זה דוב-חיבוקי שלי!" הוא קרא "שלי! שלי! שלי!" קטי התחילה לבכות. המבוגרים שמעו ורצו לחדר. כמו תמיד, הבעיה הייתה ששרוג לא רצה לשתף.

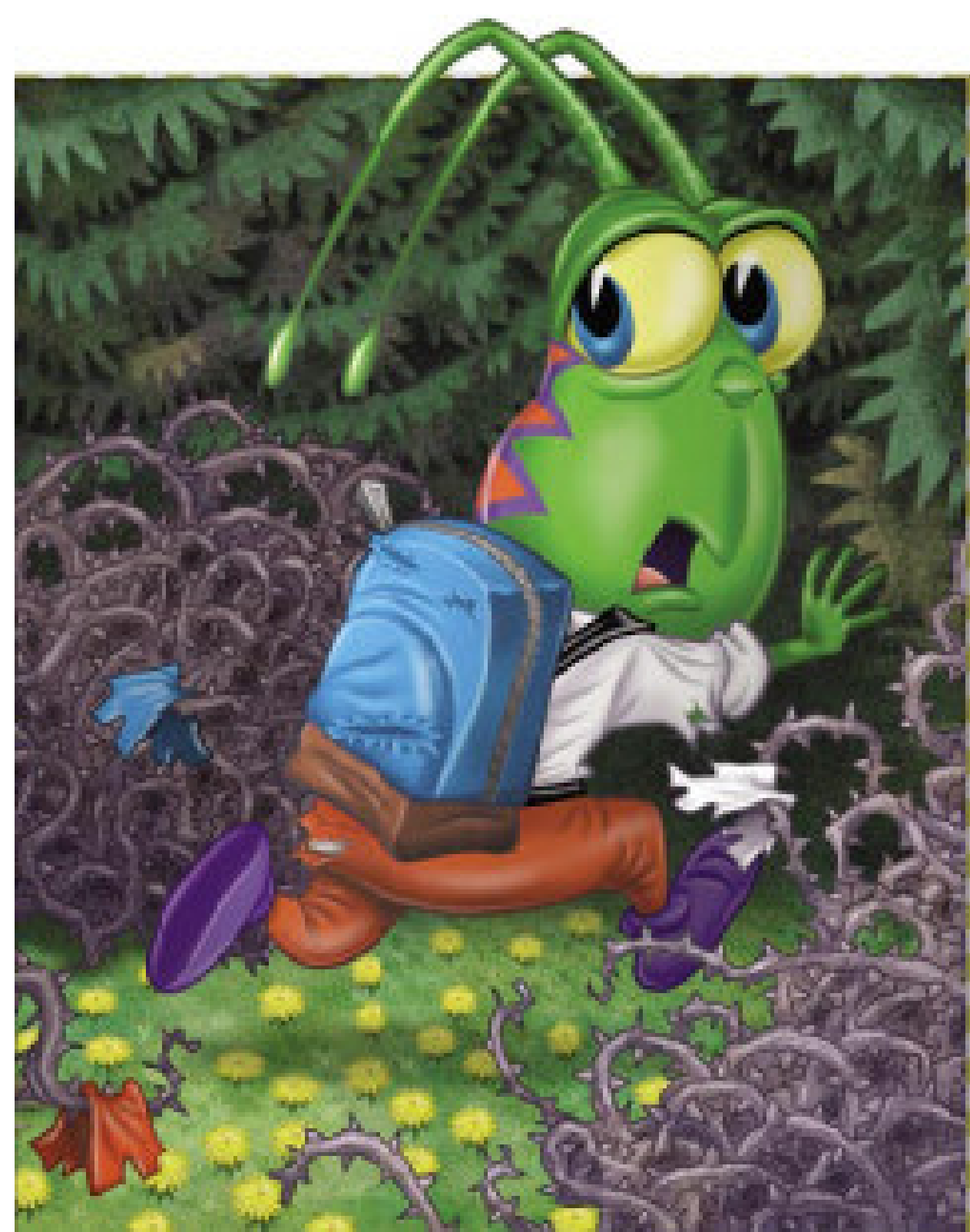
מאז הדברים התפתחו רע מאוד. סקיטר,
שהיה שחקן הכדור הטוב ביותר בבית
הספר, בעט את הכדור במקרה לחצרו של
שרוג. זה היה הכדור האהוב על סקיטר
והוא רצה לקחת אותו חזרה, אבל שרוג לא
הסכים. "עכשיו זה שלי!" קרא.
הוא באמת האמין שכל מה שבחצר שלו
שייך לו ולא רצה להחזיר. הוא לקח את
הכדור והסתיר אותו בחדרו.
אחרי מספר חודשים חדרו של שרוג היה
מלא בצעצועים שאבדו הילדים האחרים
ולשרוג היו צעצועים מכל הסוגים
האפשריים.
אבל רק דבר אחד לא היה לו. לא היה לו
אף חבר. לשרוג שרמן לא היו כלל חברים.

יום אחד בהפסקת שיעורים שרוג הוציא ספר
והתחיל לקרוא בו. הספר היה משעשע
ושרוג צחק בקול. המורה, גברת חרגולי
שאלה "שרוג, אולי תקריא לנו מהספר
שלך". אך שרוג סגר את הספר מיד, חיבק
אותו לחזה וקרא "לא! זה ספר שלי! שלי!
שלי!"

הוא התרגש מאוד מהרעיון שמישהו אחר
ישתתף אתו ומהר שם את הספר בתרמיל
ורץ מבית הספר.

הוא רץ מהר ולא הביט לאן הוא מגיע. הוא עבר את יער התלתן ושדות הסביון. "זה הספר האהוב שלי. אני לא רוצה שאחרים יקראו בו!" קרא כל הזמן "המילים שבספר הן שלי!"

הקוצים של הסביון נתפסו בבגדיו וקרעו אותם. ברצון או שלא ברצון שרוג התחלק בחתיכות חולצתו ומכנסיו עם הסביון והצמחים האחרים.

הוא רץ עד שהתעייף מאוד ונשכב על הארץ. הוא בכה מרות אך בסוף נרדם מעייפות.

כעבור שעה התעורר והסתכל סביב. הכל נראה שונה. הוא לא ידע איפה הוא נמצא. למעשה הוא תעה ואבד. הוא לא זכר מאיזה כוון הגיע לכאן.

הוא היה נשאר שם כך עד היום לולא מצא אותו הנלי המתבודד הזקן.

"שלום!" אמר הנלי "איזה יום יפה! האם אתה רוצה להשתתף אתי ביום היפה הזה?"

"אא" חשב שרוג כשהוא קם על רגליו "מישהו רוצה להשתתף איתי! לא, אין לכך סיכוי"

"אבל" אמר כשהוא מסתכל סביב "אולי תגיד לי איך לצאת מהחורשה הזו. כנראה הלכתי לאבוד."

המתבודד הזקן חשב ואחר כך אמר בחיוך "אינני חושב כך. אתה מתנהג כמו חמדן אנוכי אז למה שתשתתף בהכוונות שלי?" שרוג לא ידע מה לעשות. עוד אף פעם לא סירב מישהו לשתף אותו.

"שמע" אמר הנלי "אתה חושב שלהתחלק
עם מישהו זה רע. אז אולי תחשוב שזה כמו
להתחלק בדברים?"
"למה אתה מתכוון?" שאל שרוג.
"זה כך" אמר המתבודד "כל פעם שאתה
מתחלק עם מישהו, אתה מקבל מתנה
אחרת ממנו."
"איזה מתנה?" שאל שרוג.
"הנלי חייך "המתנה החשובה ביותר מכל.
מתנת ידידות."

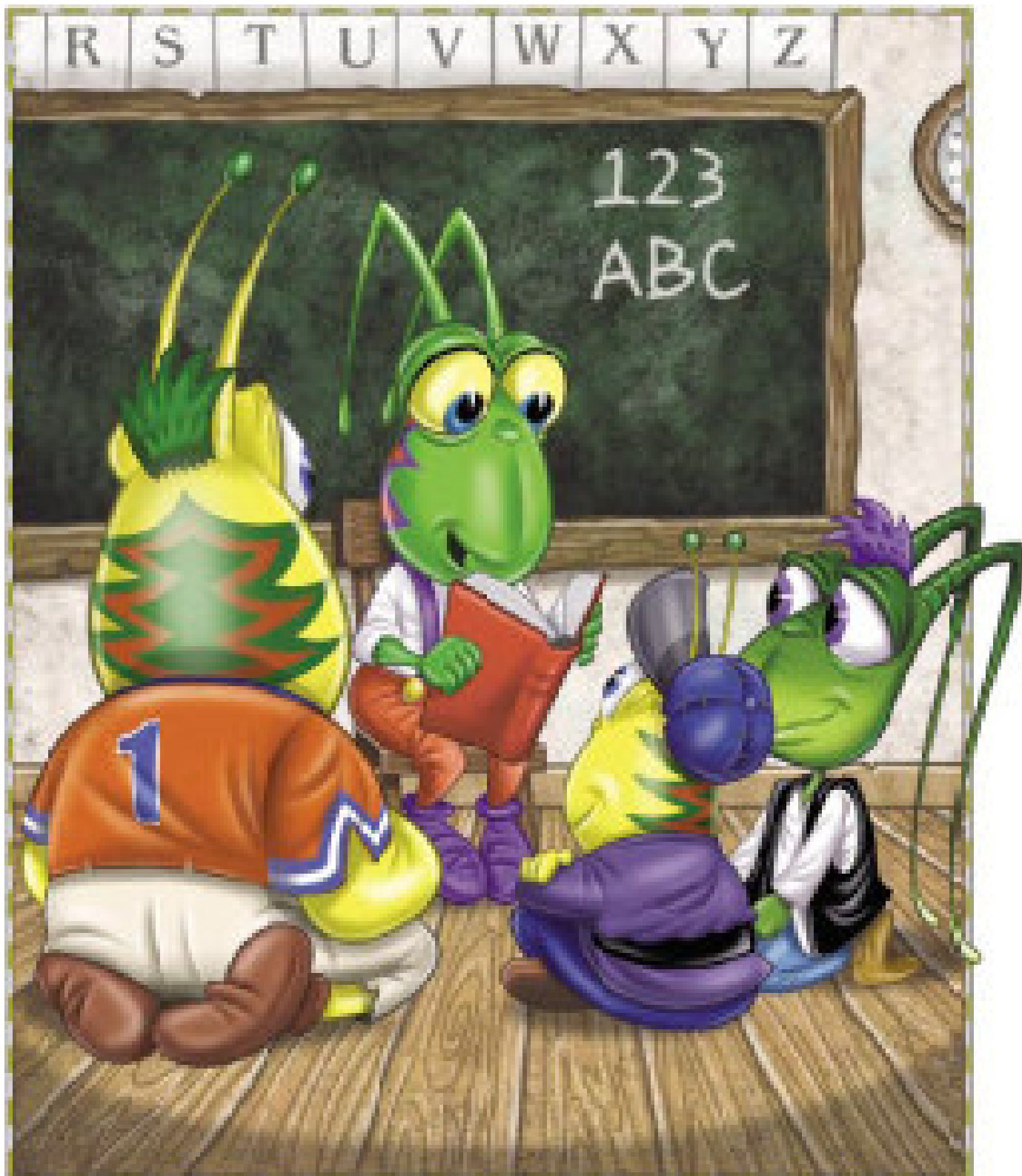

פתאום כאילו אור הבזיק בראשו של שרוג
"אולי להתחלק זה כמו לתת, ולתת זו
המתנה היפה ביותר שאפשר לקבל!"
הוא התיישב ליד המתבודד הזקן והתחיל
לספר לו ולהתחלק אתו במחשבות על בית
הספר, על ימי הולדת ועל כל ההנאות שלו.
והזקן נתן לו תמורת זאת את מתנת
הידידות שלו.
אחר כך הראה לו הנלי את השביל המוביל
ישר לחרקעיר.
שרוג רץ בשביל מלא שמחה. היה לו מה
לעשות בבית.

מאותו יום שרוג נעשה החרק המתחלק ומשתף ביותר בכל השכונה. הוא נתן לאחרים לשחק בצעצועים שלו, הוא החזיר לסקיטר את הכדור שלו ולהפתעת ההורים הוא אפילו נתן לאחרים חלק מהדברים שלו. אפילו נתן לקטי את דוב-חיבוקי הגדול, אחרי שהוציא אותו מהארון. ומאז היו לו גם חברים רבים. כי למד לשתף.

זזה הסיפור על שרוג האנוכי שלא רצה
לשתף אחרים בדברים שלו, אבל הבין
בסוף כמה הדבר חשוב!